

Akcija izviđanja utvrđenja
u selu Kolima.

OVO JE BILLO APRILA 1944. godine
=====

Dikčić (Pane) Mikailo rođen 1900. godine u selu Haziću gdje i
sada živi. Za cijelo vrijeme rata sarađnik NO pokreta,

I Z J A V I

»Bilo je to jednoga dana u mjesecu aprilu 1944. godine, kada je mene i Kovačevića Djordiju pozvao Mečić Jovo komandant sanskog Određa. U to vrijeme Odred je bio smjestit u selu Kozicu te smo se uputili od svojih kuća iz Hazića do Određa. Mečić nas je dobro primio kao odbornike našega sela i u dužem uvodnom razgovoru, postavio je nama dvojici zadatak, da po svaku cijenu moramo da izviđimo neprijateljsko utvrđenje u Kolima, i da dodjemo do približnih podataka o brojnom stanju ove posade. Mi smo na ovo reagovali i rekli da nam je vrlo teško vršiti izviđanje u Kolima pošto je to od nas dosta daleko a nemamo nikakve veze baš ni sa jednim čovjekom iz Kila. Mečić nije htio ni da čuje za ovo nego nam je rekao: »Nama je prijemka potreba da imamo ove podatke, to je prvo, a drugo, iskreno vam kažem oću da provjerim vas dvojicu, kako ste odani našem pokretu kao odbornici narodne vlasti. Što se tiče toga da li ćete ostati živi ja ili vi u ovoj ili onoj akciji, to nije važno, jer nas smrt vreba sa svih strana, ali je važno da izvršimo sve zadatke koje pred nas postavi naš pokret i naša borba, pa ako ne ostanemo živi bar će nas spominjati naša pokoljenja da smo pali u borbi za pravednu stvar a pobjeđa je naša što danas niko ne treba da o tome dvoumi.« Dao nam je da o ovome zadatku dobro razmislimo i nakon poduže stanke rekao sam mu da do Kola niko nemože proći ko nema četničku propusnicu. On nam je na to odgovorio da se snalazimo kako znamo samo podatke treba

da donesemo. Ja sam predložio da ćemo se nas dvojica spremili sa ~~dvakom~~ dva konja da idemo tobož u Banjaluku da kupimo soli a ponijećemo po desetak kilograma žita na prođu. Međić je ovo prihvatio kao pametno i zamolio nas je da za potrebe štaba određa kupimo deset umetaka za džepne baterije i deset komada kutija cigareta.

Ja i Kovačević Djordžo otišli smo odavde t.j. iz štaba određa, te sutrašnji dan se je ukazao dan, uzeli smo po dvadesetak kilograma pšenice natovarili na konje, pojašili ih i uputili se u četničku opštinu koja je bila smještena u selu Stričićima u kući Krivokučić Jove. U opštini smo našli Azarića Viđa koji je tada bio pretsjednik četničke opštine. Mi smo mu rekli, kako nemamo soli već duže vrijeme, kako smo pošli u Banjaluku da je kupimo za žito i zamolili smo ga da nam da propusnicu za Banjaluku. On se je malo kolebao ali nam je ipak dao traženu propusnicu. Krenili smo ka Banjojci te kada smo bili u Kolima gdje je bilo neprijateljsko utvrđenje, na samom putu koji vodi za Banjaluku bio je vojnik stražar a po putu bila je ispletana bodljikava žica u obliku ježa. Čuvaru smo pružili svoje propusnice koje smo dobili u četničkoj opštini, te čim ih je pročitao on nas je pustio bez ikakve primjedbe, otvorivši vrata od bodljikave žice.

Kad smo stigli u Banjaluku odmah smo prodali pšenicu i kupili smo za te novce soli a ostavili smo još novca da kupimo za Odred cigarete i umetke za baterije. Mogli bi pasti u sumnju kada bi kupovali baterije i cigarete u jednoj radnji, to smo se ja i Kovačević Djordžo raspodjelili i svaki ušao u više radnji da bi u svakoj kupili po jednu bateriju i po jednu kutiju cigareta. Kad smo kupili onoliko koliko smo trebali da kupimo, otišli smo u štalu gdje su nam bili smješteni konji, skinuli se konja samare, razasili stelje i u samarske stelje i slamu stavili ove stvari te smo ponovo zašili stelje. Ovo smo činili zato, da nas u slučaju premetačine sa strane četnika ili koje druge neprijateljske vojske

nebi pronašli ove stvari, za koje bi sigurno životom odgovarali. Krenili smo nazad istim putem do sela Kola gdje nam je ponovo straža pregledala naše propusnice. Tako isto izvršili su nad nama premetačinu i kada nijesu ništa našli pustili su nas da prođemo.

Kad smo stigli u štab određa koji se je i dalje nalazio u selu Kozici, ispričali smo Jovi Međiću sve ono što smo mogli vidjeti u kolima kao i to što smo čuli o brojnom stanju ove posade. Pređali smo mu cigarete kao i umetke za bateriju. On je za ovo sve bio nam mnogo zahvalan, i kako se je izrazio, da je u nama stekao neograničeno povjerenje, dajući nam i kasnije kao odbornicima direktive kako treba činiti da se što više mladića javi u NOV-sku.

Tako je jednoga dana došao u naše selo Međić Jovo sa određom i tada se je javilo u odred dosta mladića.

HAZIĆ 26. VI. 1960. god.

Dikić Mikailo s.r.

ORIGINAL OVE IZJAVE NALAZI SE SKUPA SA OVIM PREPISOM.

PREPIS JE IZVRŠEN DA BI SE MOGLO LAKŠE ČITATI POŠTO JE ORIGINAL PISAN RUKOM.